

Municipals 2003: la consolidació d'un front de lluita

Tal com moltes i molts esperàvem, les eleccions municipals del passat 25 de maig han suposat la consolidació d'aquest front de lluita de l'esquerra independentista. En primer lloc, perquè han estat testimonis d'un desplegament de treball polític sense precedents pel que fa a l'abast territorial i a les elaboracions programàtiques; i, en segon lloc, perquè els resultats d'aquesta feina ens han confirmat l'existència d'un espai socio-polític susceptible de ser articulat per l'esquerra independentista amb uns plantejaments de transformació a fons de l'actual ordre social econòmic i jurídic-administratiu.

Cal valorar com a excel·lent la tasca realitzada per les companyes i companys de diferents col·lectius, tant aquells que han concretat en la seva vila la tasca municipal en una CUP i han obtingut en alguns casos resultats admirables fruit del rigor del seu treball (i citarem Vilafranca, Manresa, Valls, Mataró o Vic, com a capitals comarcals), com les persones que treballant en organismes més amplis han aconseguit grans èxits d'organització i mobilització de vot (com les companyes i companys de La Garrotxa, el Baix Gaià i el Vallès Occidental, entre d'altres).

Hi ha, segons el nostre parer, unes quantes lliçons que cal extreure d'aquestes experiències per projectar el futur de la lluita municipal:

1. No només és possible, sinó que és necessari, urgent i abastable articular la lluita institucional de l'esquerra independentista estretament lligada als moviments populars, el teixit associatiu i les diferents lluites de resistència existents als Països Catalans. Tenim l'oportunitat i el deure històric de bastir des de la base un ampli moviment d'emancipació que, necessàriament, haurà de tenir un vessant institucional i del qual només l'esquerra independentista pot ga-

rantir la correcta orientació política en defensa dels drets i llibertats del nostre poble.

2. Qualsevol política d'aliances té els seus *pros i contres* que cal saber avaluar en cada moment amb la maduresa i la capacitat d'anàlisi necessària i en funció dels objectius plantejats. En tot cas, però, sí que podem afirmar que:

- a) L'articulació d'un moviment d'emancipació (la Unitat Popular) requereix d'una política d'aliances a través de la qual amplis sectors de les classes populars, organitzats a nivell social, cultural, veïnal, etc., s'incorporin i enriqueixin paulatinament les files del que podríem anomenar «bloc de ruptura».
- b) Cal considerar els partits reformistes no com a «aliats naturals», sinó com a elements «distorsionadors» del que haurien de ser les expressions polítiques de la petita burgesia radicalitzada i les classes populars, i en aquest sentit, la nostra relació amb aquestes forces s'haurà de basar en les possibilitats reals (quan i on es donin) d'articular espais comuns de resistència i mobilització contra la dreta espanyolista pura i dura (PSOE-CiU-PP).

3. Existeix un espai socio-polític (integrat per una creixent xarxa popular, però també per ciutadanes i ciutadans indignats i sense organitzar) i amb una creixent projecció electoral, susceptible de ser orientat cap a posicions de defensa d'un canvi en profunditat de les estructures de dominació. Espai que anirà en augment a mesura que els partits reformistes abandonin els seus discursos esquerranosos en pro dels seus compromisos de govern amb les forces del capital i que constitueix el subjecte principal de l'acció política de l'esquerra independentista.

4. L'exemple del Vallès, amb candidatures populars de base, on ha col·laborat en diferent grau l'esquerra independentista i que han obtingut un nombre importantíssim de

vots i regidors en ciutats amb les característiques de Ripollet, Badia del Vallès, Cerdanyola, Rubí o Sabadell, ens confirma la possibilitat i necessitat de desplegar aquesta línia política d'Unitat Popular estretament lligada a les demandes de democratització real de les institucions, i la vida ciutadana, de defensa del territori, del patrimoni col·lectiu, dels drets socials, de la cultura i l'associacionisme, etc.

5. Existeixen en la nostra societat autèntiques bosses de població que pensa, actua i vota des d'unes dinàmiques i criteris estrictament espanyols i espanyolistes; barris sencers on el PSOE i el PP es repartixen més del 80% de l'electorat. A banda de ser una constatació del fracàs de «l'esquerra oficial», durant molt temps representada pel PSUC al nostre país, aquest fet és absolutament preocupant ja que confirma la fractura política (en termes nacionals) de la nostra societat i la impossibilitat de reeixir en un procés d'emancipació si, prèviament, no hi ha una estratègia clara d'intervenció social i de política de classe, adreçada a la «desconnexió» de part d'aquesta població respecte als referents barroers i cada cop més agressius d'etnocentrisme espanyol que PSOE i PP, amb el suport gairebé unànime dels mitjans, conreen dia rere dia.

6. Per tant, tenim davant nostre un doble repte, dues línies d'actuació que caldrà saber articular: en primer lloc consolidar, estendre i reforçar les CUP i l'AMEI com a únic referent de l'esquerra independentista en la lluita municipal i reforçar el seu paper de pol dinamitzador en la construcció de la Unitat Popular; i, en segon lloc, definir línies d'intervenció social i política i aliances de base (especialment a la regió metropolitana), amb l'objectiu de «trencar *ghetos*» i incorporar nous sectors de les classes populars a les lluites i moviments socials, cívics i polítics d'alliberament del nostre poble.

La democràcia, a l'espanyola

El sistema *democràtic* que estem patint actualment a l'Estat espanyol, caracteritzat precisament per les seves mancances democràtiques, és l'hereu directe del procés de transició de la dictadura franquista a una democràcia homologable a la de la resta d'estats de l'Europa occidental que es va produir a partir de la mort (mort natural, no ho oblidem) del dictador Francisco Franco. En aquest procés, a diferència del que va succeir a Alemanya i a Itàlia acabada la Segona Guerra Mundial, on es van produir processos de desnazificació i desfeixistització, respectivament, a l'Estat espanyol el franquisme no ha estat mai derrotat i, per tant, no s'han produït judicis com els de Nuremberg.

Amb la transició política, doncs, no es va produir la ruptura democràtica que exigien totes les organitzacions polítiques, sindicals i socials democràtiques que lluitaven contra el franquisme. A l'hora de la veritat, la majoria d'aquestes forces van preferir pactar amb els dirigents franquistes un bon lloc en l'engrallat de sortida cap als nous pols de poder que s'anaven preveient i configurant en els processos de negociació.

La contrapartida és molt clara: es va imposar la llei del silenci o de punt final; o sigui, quedava prohibit exigir responsabilitats als criminals feixistes. Alguns d'aquests encara són en actiu, com M. Fraga i R. Martín Villa. D'altres, però, s'estan a casa sense fer gaire soroll. Aquest és el cas de Ramón Serrano Suñer, ministre d'Afers Estrangers el 1940 quan es va entrevistar amb el seu col·lega alemany, baró de Ribbentrop, i entre tots dos van condemnar a l'extermini en els camps de concentració nazis els republicans catalans que anaven caient presoners durant l'ofensiva alemanya a l'Estat francès. De cop i volta, doncs, s'esborrava el passat feixista i només calia pensar en el futur. Les lleis antiterroristes, els tribunals d'excepció, amb un canvi de nom maquillador, la repressió, la tortura, els assassinats i el terrorisme (BVE, ATE, Milícia Catalana, GAL), les retallades dels drets socials, la criminalitza-

ció de qualsevol moviment contestatari, etc., han passat de ser comportaments execrables de la dictadura, a convertir-se en activitats democràtiques homologables.

Conseqüència de totes aquestes rebaixes democràtiques va ser la Constitució Espanyola del 1978, nascuda borda, ja que no reconeixia la plurinacionalitat de l'Estat espanyol i, d'aquesta manera, conculcava directament els drets col·lectius dels súbdits de la monarquia postfranquista que no som espanyols (no reconeixement del dret d'autodeterminació i prohibició de la federació de comunitats autònomes), i per tant quedava fora de les definicions de democràcia i justícia.

L'evolució, tanmateix, encara ha anat a pitjor. Després del cop d'estat exitós del 1981 (recordem la LOAPA) i amb l'excusa de la guerra contra el terrorisme que ha seguit a la destrucció de les Torres Bessones de Nova York l'onze de setembre del 2001, actualment estem assistint a la darrera degradació del significat dels mots democràcia i justícia: amb el procés d'il·legalització de partits polítics (el primer ha estat Batasuna) i la clausura de mitjans de comunicació *desafectos* al règim, s'estan conculcant els drets individuals reconeguts per la mateixa Constitució espanyola (article 6 sobre els partits polítics, article 14 sobre la igualtat davant de la llei, article 16 sobre la llibertat ideològica, article 20 sobre la llibertat d'expressió, article 21 sobre la llibertat de reunió, article 22 sobre el dret d'associació, etc.).

En els darrers anys també ha quedat ben clar que la divisió de poders (legislatiu, executiu i judicial) inherent a qualsevol Estat de Dret és, al Regne d'Espanya, una de les moltes fal·làcies que ens han anat encolorint durant el procés de transició política. El jutge estrella de l'Audiència Nacional (el Tribunal d'Ordre Públic del franquisme), el megalòman Baltasar Garzón, actua clarament al dictat del govern espanyol, el fiscal general de l'Estat, Jesús Cardenal, defensor aferriat del genocida Pinochet, va pel món donant lliçons de democràcia, el president

del Tribunal Constitucional, Manuel Jiménez de Parga, cada vegada que obre la boca és per dir les mil pestes del que anomena *comunitats autònomes històriques* i per donar a entendre que la millor solució per a l'homogeneïtzació de l'Estat espanyol seria la seva abolició, la qual cosa contradiu un cop més les *taules de la llei*, és a dir, la constitució espanyola, que en teoria, pel seu càrrec, hauria de defensar.

Aquesta *constitució-trampa* ja no pot ser referent per a cap persona o col·lectiu que siguin realment demòcrates. La seva credibilitat, si és que encara en tenia després de tants anys de ser utilitzada a conveniència per l'espanyolisme de sempre, ha quedat a l'alçada de les més prestigioses *democràcies* escampades arreu del món mundial: Turquia, Rússia, Israel, els EUA, el Marroc, l'Aràbia Saudita, etc.

D'aquesta renovada *democràcia* ara en diuen *democràcia sense complexos*. És una democràcia tan desinhibida, tan desacomplexada, tan desdemocratitzada com la que va practicar el franquisme durant quaranta anys. I el cap visible d'aquesta renovació, l'ínclit J.M. Aznar, vencedor de l'infidel al Perejil i a l'Iraq, també es creu que, com Lluís XIV a la França del segle XVII, que *l'État c'est moi*.

Gràcies a la conxorxa espanyolista (feixista) del PP i el PSOE, a la feblesa dels partits regionalistes/nacionalistes (CiU, PNB, EA, BNG i ERC) i a la indefinició ideològica de formacions com ICV i IU, allò del *atado y bien atado* ha resultat ser, per desgràcia, una veritat com una casa de pagès.

Així doncs, queda força clar que el concepte d'Espanya (*una grande y libre*) i el de justícia són radicalment incompatibles, i encara ho és més amb el de democràcia. Per tant la lluita per l'alliberament nacional i de classe als Països Catalans passa clarament per la ruptura dels marcs constitucional espanyol (i també francès) i els estatuts d'autonomia, i pel dret a l'autodeterminació, és a dir, per l'exercici de la independència política.

L'extrema dreta: un instrument de les elits capitalistes en èpoques de crisi

L'extrema dreta sosté un discurs anti-sistema que només és superficial i aparent. La seva funció és evitar o entorpir el creixement d'organitzacions realment rupturistes i antisistema que podrien posar en perill la situació privilegiada dels sectors econòmic-polítics de les classes dominants.

Aquestes classes fomenten la creació de grupuscles i partits d'extrema dreta que volen vehicular el descontentament de la població menys polititzada de les classes populars, quan és possible per la conjuntura, contra les organitzacions populars que veritablement lluiten contra els sistema de dominació i per una millora de la situació politicoeconòmica de les classes populars, per exemple durant els anys precedents i durant la guerra dels feixistes es va crear la Falange Espanyola, que va usurpar els colors i el llenguatge de l'anarquisme tot fusionant-lo amb simbologia pròpia del feixisme (com actualment fan grupuscles d'extrema dreta que revesteixen el seu discurs amb fraseologia revolucionària Alternativa Europea, MSR...) o més directament contra grups de població més vulnerables (així el nazisme es va acarnissar contra els gitanos, jueus...als qui culpava de la situació econòmica crítica en què es

trojava alemanya) però també en aquests casos s'utilitza contra els sectors de la població enquadrats en organitzacions revolucionàries com va ser el cas dels comunistes en l'Alemanya nazi, fet aquest no tan difós com el cas dels jueus.

En el cas dels Països Catalans el discurs de l'extrema dreta està farcit d'odi contra els immigrants procedents de diferents parts del planeta però també contra els independentistes (titllats de "rojos separatistes", tant per la mateixa policia del sistema com per les seves organitzacions parapolicials).

El sistema tracta a través de l'extrema dreta fets objectius reals i així descarrega sobre altres (els més vulnerables de torn) la culpabilitat de les situacions de crisi. Per exemple, és obvi que l'afluència de treballadors estrangers pot afeblir les condicions de treball, però això és així perquè molts empresaris busquen obtenir el màxim de beneficis de la seva activitat explotadora de la força de treball de la població i segons els seus interessos quan menys dediquin a les condicions de treball dels treballadors més beneficis obtindran, quan més hores treballi un treballador pel mateix sou, més beneficis per a l'empresa-

ri, etc. No s'ha d'oblidar que les condicions de treball que es donen a Occident han estat el resultat d'una lluita sagnant i incessant de les classes populars, és per tant d'esperar un pèrdua de condicions laborals en una situació de desorganització i de manca de combativitat de les organitzacions sindicals. L'arribada de mà d'obra segurament és alimentada des d'Occident per tal de fornir de mà d'obra barata els empresaris.

També és evident que l'arribada de població castellanoparlant pot contribuir a un retrocés de la situació del català, però també en aquest cas l'efecte negatiu es produeix per la mentalitat de claudicació lingüística de la població en general i certes institucions polítiques i certes empreses i la situació política desfavorable en què es troba la nostra nació (de subordinació política i econòmica, i en gran mesura també cultural).

Des de l'independentisme hem de saber tractar totes aquestes situacions des de la nostra perspectiva progressista i revolucionària. No podem deixar en mans del sistema (ni dels seus partits oficials ni dels paraoficials) el tractament de cap situació de crisi.

Torà: prenguem-ne nota

L'onada repressiva desfermada el passat 1 d'abril a Torà, que va comportar la detenció i empresonament de tres joves d'aquesta vila segarrenca durant més de dos mesos, ha confirmat la tendència a la repressió selectiva contra membres i simpatitzants de l'esquerra independentista iniciada pels diferents cossos policíacs la primavera de 2002. Amb la perspectiva d'un any transcorregut, es pot afirmar que no es tracta de casos aïllats, sinó que es pot parlar d'una escalada en què la repressió de baixa intensitat ha donat pas a la d'alta intensitat.

Amb l'excusa dels sabotatges contra entitats bancàries i un repetidor que es van produir a la regió de Ponent durant els anys 2000 i 2001, entre el dia 1 i 3 d'abril van ser detinguts JV, JT i JC i se'ls va aplicar l'anomenada llei «antiterrorista». Un cop més, es recorria a la incomunicació per aconseguir declaracions autoinculpatòries. És a dir, es pretenia substituir la falta de proves factuais, i fins i tot d'indícis, per les declaracions dels detinguts obtingudes gràcies als mètodes de tortura (física i/o psicològica) que desgraciadament ja coneixem. L'ingrés a l'UVI de JV

va confirmar els pitjors temors i les anàlisis posteriors van revelar una pràctica novedosa en la repressió contra l'independentisme català: a JV se li havien administrat amfetamines en dosis altament perilloses.

A més, com destacava la Comissió de Defensa dels Drets de la Persona del Col·legi d'Advocats de Barcelona, es produïa l'aberració jurídica d'imputar el delictes de terrorisme als tres joves toranesos, la qual cosa permetia sostreure de la justícia ordinària el cas i passar-lo a l'Audiència Nacional. Com remarcava la Comissió de Defensa, aquest

delicte només es pot aplicar accions «executades en el marc d'una banda armada», la qual com era obvi i notori era i és inexistent.

A banda de tots aquests despropòsits, la vila de Torà va patir un desplegament policial desmesurat, el qual tenia dues finalitats: d'una banda, calia atemorir la població perquè es quedés a casa i no mostrés la seva solidaritat amb els detinguts; d'altra banda, es tractava també crear la impressió que aquests eren persones molt perilloses, la qual cosa contribuïa a la seva criminalització. La resposta solidària de la majoria de la població de Torà ha fet, però, fracassar aquests propòsits.

Tanmateix, la novetat més remarcable d'aquest nou episodi repressiu ha estat la intervenció directa dels Mossos d'Esquadra sota les ordres l'Audiència Nacional i en col·laboració amb la Policia Nacional espanyola. Tot i que no es tracta del primer atac dels Mossos a l'independentisme, moviment pel

qual ha mostrat especial interès (recordem a tall d'exemple el muntatge grafològic per inculpar d'unes pintades Toti Juanola, les detencions de joves del Vallès Oriental o els controls durant la diada del Pi de les Tres Branques), sí que és el primer cop que apliquen l'anomenada legislació «antiterrorista». Doncs bé, en el cas que ens ocupa, s'ha pogut comprovar que no tenen res a envejar a la Guàrdia Civil o la Policia nacional espanyola a l'hora d'usar mètodes expeditius per aconseguir autoinculpacions sota el règim d'incomunicació.

Per tant, el suposat model policial català, que l'oposaria a l'espanyol, només pot ser considerat un argument propagandístic. Ara bé, no cal estranyar-se del capteniment dels Mossos perquè cal tenir present que molt sovint els seus ensinistradors han estat comandaments de la Guàrdia Civil i la Policia Nacional espanyola. D'altra banda, només cal fi-

nar-se en l'evolució de l'Ertzaintza per adonar-se què ens espera quan el desplegament dels Mossos sigui acomplert. Potser l'única diferència (i no precisament positiva) serà que la seva col·laboració amb els cossos policials espanyols serà més estreta i habitual, un fet de què l'actual conseller d'Interior de la Generalitat d'amunt es vanta sovint.

L'esquerra independentista ha de prendre nota del que ha passat a Torà perquè ens pot donar pistes d'algunes de les característiques que pot presentar en el futur la repressió contra el nostre moviment: una major implicació dels Mossos d'Esquadra, en col·laboració amb la Guàrdia Civil i la Policia Nacional; la imputació del delicte de terrorisme més enllà del que preveu la mateixa legislació espanyola; desplegaments policials desmesurats, amb clares finalitats intimidatòries; i ús de substàncies químiques en l'interrogatori dels detinguts.

A través de l'adreça electrònica, mdt@estelnet.com, podeu sol·licitar la versió electrònica de *La Veu* i la publicació dedicada a tractar temàtiques de fons *Estelada Roja*, editada per l'MDT.

Desitjaria col·laborar en l'edició de **La Veu** del Moviment de Defensa de la Terra amb una aportació de:

☐ 7,5 euros ☐ 12 euros ☐ 30 euros

Nom Cognoms Telèfon

Adreça Població DP:

Entitat d'estalvis

Entitat Oficina DC: Compte

Signatura: